

the 1990s, the number of people in the world who are under 15 years of age is expected to increase from 1.1 billion to 1.5 billion (United Nations 1998).

There are a number of reasons why the number of children in the world is increasing. One of the main reasons is that the number of children who are surviving to the age of 5 has increased significantly since the 1960s. This is due to a number of factors, including improved medical care, better nutrition, and a decline in child mortality rates.

Another reason why the number of children in the world is increasing is that the number of children who are surviving to the age of 15 has also increased significantly since the 1960s. This is due to a number of factors, including improved medical care, better nutrition, and a decline in child mortality rates.

There are a number of reasons why the number of children in the world is increasing. One of the main reasons is that the number of children who are surviving to the age of 5 has increased significantly since the 1960s. This is due to a number of factors, including improved medical care, better nutrition, and a decline in child mortality rates.

Another reason why the number of children in the world is increasing is that the number of children who are surviving to the age of 15 has also increased significantly since the 1960s. This is due to a number of factors, including improved medical care, better nutrition, and a decline in child mortality rates.

There are a number of reasons why the number of children in the world is increasing. One of the main reasons is that the number of children who are surviving to the age of 5 has increased significantly since the 1960s. This is due to a number of factors, including improved medical care, better nutrition, and a decline in child mortality rates.

Another reason why the number of children in the world is increasing is that the number of children who are surviving to the age of 15 has also increased significantly since the 1960s. This is due to a number of factors, including improved medical care, better nutrition, and a decline in child mortality rates.

There are a number of reasons why the number of children in the world is increasing. One of the main reasons is that the number of children who are surviving to the age of 5 has increased significantly since the 1960s. This is due to a number of factors, including improved medical care, better nutrition, and a decline in child mortality rates.

Another reason why the number of children in the world is increasing is that the number of children who are surviving to the age of 15 has also increased significantly since the 1960s. This is due to a number of factors, including improved medical care, better nutrition, and a decline in child mortality rates.

There are a number of reasons why the number of children in the world is increasing. One of the main reasons is that the number of children who are surviving to the age of 5 has increased significantly since the 1960s. This is due to a number of factors, including improved medical care, better nutrition, and a decline in child mortality rates.

Another reason why the number of children in the world is increasing is that the number of children who are surviving to the age of 15 has also increased significantly since the 1960s. This is due to a number of factors, including improved medical care, better nutrition, and a decline in child mortality rates.

There are a number of reasons why the number of children in the world is increasing. One of the main reasons is that the number of children who are surviving to the age of 5 has increased significantly since the 1960s. This is due to a number of factors, including improved medical care, better nutrition, and a decline in child mortality rates.

Another reason why the number of children in the world is increasing is that the number of children who are surviving to the age of 15 has also increased significantly since the 1960s. This is due to a number of factors, including improved medical care, better nutrition, and a decline in child mortality rates.

SERHAN ERGİN • Ne Güzel Bir Sabah

SERHAN ERGIN 1984 yılında Ankara'da doğdu. Eğitimini bu şehirde tamamladı. ODTÜ İnşaat Mühendisliği Bölümü'nden 2008 yılında lisans, 2014 yılında yüksek lisans derecelerini aldı. Öyküleri çeşitli dergilerde yayımlandı. *Yürek Tutsağı* (2011), *Bize Kalsa Böyle Geçerdi Akşamlar* (2015) ve *Deniz Gülümsüyordu Uzaktan* (2017) isimli üç romanı var.
serhanergin1@gmail.com

İletişim Yayınları 2664 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 459

ISBN-13: 978-975-05-2464-6

© 2018 İletişim Yayıncılık A. Ş. (1. Basım)

1. BASKI 2018, İstanbul

EDITÖR Duygu Çayırcıoğlu

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Aybars Yanık

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11

Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SERHAN ERGİN

Ne Güzel Bir Sabah

Dostlara...

İÇİNDEKİLER

<i>HAYAT APARTMANI</i>	9
<i>Postacı</i>	11
<i>Güngüzelleştiren</i>	17
<i>Hoş Geldin</i>	23
<i>Fırtınadan Artakalan</i>	29
<i>Çırak</i>	35
<i>Suç Ortağı</i>	39
<i>YOLLARIN KESIŞTİĞİ YER</i>	45
<i>Ödünç</i>	47
<i>Kelebek Etkisi</i>	51
<i>Kemal ile Zuhâl'in Tanışmalarının Hikâyesi</i>	55
<i>Geceyi Yırtan Işık</i>	61
<i>Kahvenin En İyisini O Yapar</i>	67
<i>Sus</i>	75

<i>YELKOVANIN KUYRUĐU</i>	81
<i>Ne Gzel Bir Sabah</i>	83
<i>Beklerken</i>	91
<i>DoĐum Gn</i>	99
<i>Yangın</i>	105
<i>Merak</i>	111
<i>ÇoĐu Bitti Azı Kaldı</i>	117
<i>Ah Be Yılmaz</i>	123

HAYAT APARTMANI

Postacı

Nasıl da kalabalık ortalık. Neresi burası? Arabaların vızır vızır geçtiği, insanların durakları doldurduğu bu cadde, neresi? Tanıyamıyorsun. İyi ama nasıl geldin buraya? Hiç fikrin yok. Kaldırımın kenarına kadar gelip yolun karşı tarafında sıralanmış binalara, dükkânlara bakıyorsun. Dikkatini toplamaya uğraşıyorsun, neresi burası? Birkaç görüntü belirliyor zihninde şimşek çakımı... ama arkası gelmiyor. Gözlerinde kaygı. Başını eğip aşağı bakıyorsun bu defa. Ayakkabıların, gri pantolonun, süveterin, ceketin, her şey normal görünüyor. O sıra ellerindeki poşetleri fark ediyorsun. Bunlar da neyin nesi? İki elinde birer poşet. Ne var içlerinde? Sol elindekinde bir ekmek, altı yumurta, diğerinde ise domates, salatalık ve maydanoz. Sen mi aldın? Yoksa biri mi tutuşturdu eline? Birden bağırasın geliyor: korku. Ne yapacak, nereye gideceksin? Az ileride bir apartmanın bahçe duvarını gözüne kestirip oraya yürüyor, duvara yarı oturur gibi yaslanıyorsun. Önünden geçip giden insanların yüzlerine dikkat kesiliyorsun. Geçip giden ama nereden gelip nereye gittiğini bilen insanlar onlar. Bir tanıdık yüz yakalayabilsen... Yok,

hepsi yabancı. Dakikalar böyle geçiyor. Dakikalar geçtikçe göğüs kafesindeki korkunun yanına telaş da ekleniyor. Bakışların yeniden caddede. “Bu yol,” diyorsun, “ırmak kıyısına oyun oynamaya indiğimiz o yokuşun başındaki yol mu? Avanos mu burası?” İçinde kabaran telaş bir şeyler yapmanı zorunlu kılıyor artık. Önünden geçen adama sesleniyorsun ansızın.

“Evladım, bakar mısınız?”

Saçının önleri dökülmüş, şişman, iyimser yüzlü adam irkilerek duruyor. “Buyur amca?”

“Avanos mu burası?”

Nasıl da afalliyor adam. “Avanos mu? Yok amca ne Avanos’u? Ankara burası Ankara, Esat Caddesi.”

Esat Caddesi... Tanıdık bir tını, daha önce duymuş olmalısın. Korku büsbütün ele geçiriyor göğüs kafesini. Nefes almaya çalışıyorsun. Adam bir adım yaklaşıyor bu esnada.

“Hayırdır amca? Nereye gidecektin sen?”

Adamın yüzüne boş boş bakmaktan başka çaren mi var?

“Evin nerede amca senin?”

“Bilmiyorum,” diyorsun.

Kaldırımdan geçen iki kadın duraksayıp size bakıyorlar, sonra devam ediyorlar umursamazca. Önünde duran adam kararsız, bir sana bir çevresine bakıyor.

“Karakola götürüyem mi amca seni? Bulurlar evini.”

Karakol mu? “İstemem” der gibi omuzlarını kaldırıyorsun.

“Adın ne peki?” diye soruyor şimdi de.

Sahi adın ne? Bunu da hatırlayamıyorsun. Bir adın vardı elbet ama neydi? Anlamsız bakışların karşısında daha fazla sabredemiyor adam. Ellerini iki yana açıp yoluna gidiyor.

Biraz yürüsen mi? Tanıdık bir şey çıkar belki. Öyle yapıyorsun. Perdeci dükkânı, halıcı, nalburiye, bakkal... Kırtasiye sonra, sonra bir halıcı daha. Dükkânlar kesiliyor ardından, bir binanın çimenlik bahçesi, sonra yine bakkal. Yok!

Kafanın içinde hiçbir kıvılcım yok. Kaldırım taşlarından birinin altı boş çıkıyor, sendeliyorsun, elindeki poşetler sallanırken birkaç adım sağına savruluyorsun, düşmemek için oradan geçen delikanlıya yaslanacak oluyorsun. Halden anlamıyor oğlan. “Ne yapıyorsun amca, tövbe tövbe,” diyerek adımlarını sıklaştırıyor. Dizlerin de sızlamaya başladı. Oturacak bir yer bakmırken ilerideki otobüs durağı çarpıyor gözüne. Gidip oturağına yerleşiyorsun. Dizlerinde rahatlama. Fakat göğüs kafesin korkunun pençesinde titreşiyor. “Neresi burası yahu? Neresi? Kimim ben?” Daha fazla tutamıyorsun gözyaşlarını. Kızarıyor büyük gözlerin, yaşıyor. Poşetleri yere bırakıp, ellerinin üstüyle ovuşturuyorsun yüzünü. Ne kadar bastırmaya çalışsan nafile, içini kaplayan korku ve telaş; gözyaşı, hıçkırık ve aksırık halinde dökülüyor gözlerinden, burnundan, ağzından. Koyuveriyorsun sonunda kendini, sarsıla sarsıla ağlıyorsun otobüs durağında.

Çok geçmeden etrafında insanlardan bir öbek oluşuyor tabii. Sorular:

“Niye ağlıyorsun amca?”

“Ne oldu amca?”

“Biri bir şey mi yaptı sana?”

“Evin nerede?”

“Adın ne amca?”

“Nereye gideceksin?”

“Buraya nereden geldin?”

Cevabını bulamadığın onlarca soru. Baş edemezsin ki. Tek yapabildiğin çevrene toplananlara saf gözlerle bakmak. İçlerinden biri akıl ediyor: “Üzerinde cüzdanın, kimliğin var mı? Ona bakalım.”

Tabii ya! Hüviyette yazar adın. Heyecanla elini atıyorsun ceketinin içine, sol cepte yok, sağ cepte de yok. Sonra dış cepler. Ardından pantolon cepleri. Yok, yok, yok! Üzerinde cüzdan, hüviyet, hiçbir şey yok. Yeni bir gözyaşı dalga-

sı geliyor. Ağlayınca göğsün de titremeye başladı. En yakınındaki kadına anlatmaya çalışıyorsun derdini güç duyulur sesinle:

“Buraya nasıl, ne zaman geldim bilmiyorum yavrum. Aha elimde şu torbalarla, baktım ki buradayım. Alışverişe çıkmışım zaar. Bilmiyorum nereye gideceğimi de.”

Kadın kaygılı suratıyla doğruluyor. “Vah vah, hiçbir şey hatırlamıyor,” diyor. “Karakola götürmek lazım, anca onlar bulur evini.” Sonra o kadın insanların arasından arkalara geçip gözden kayboluyor.

Bu defa daha genç başka bir kadın eğilip elini tutuyor. “Gel amca, seni ben karakola götüreyim, polis evini, aileni bulur,” diyor. Bunalıyorsun kalabalığın içinde. Kaldırıyorlar seni ayağa. Elinden tutan kadın çekiştiriyor da hafiften. Arkanı dönüp yerde bıraktığın torbalara bakmak, onları da yanına almak istiyorsun ama kalabalık öyle bir gürültüyle sürükleniyor ki duyan olmuyor sesini.

“Karakol da uzak, taksiye mi binsek ki?” diyor kadın. Şöyle tepeden ayağa süzüyor seni. Duraksıyor. Ardından, “Yok, yürüyemezsin sen amca oraya kadar,” deyip caddedeki bir taksiye el ediyor. Nereye gidiyorsun?

Tam taksiye ayağını koyduğun sırada arkandan bir bağırış duyuluyor: “Rafet Amca! Rafet Amca!”

Önce kadın dönüp bakıyor bağırana, sonra sen. Bir yandan bağırıp bir yandan da koşarak yanına gelen bir çocuk. “Rafet Amca nereye? Ne oldu?”

Rafet... Rafet miymiş adın? Pek çağrışım yaptığı söylene-
mez ama çocuğun suratı o kadar yabancı değil.

“Tanıyor musun evladım sen amcayı?” diye soruyor kadın.

Çocuk, “Tanıyorum tabii,” diye yanıtlıyor, “aynı apart-
manda oturuyoruz. Ben şurada, fırında çalışıyorum da, tesadüfen gördüm şimdi, merak ettim de geldim.”

“Ben de az evvel buldum amcayı. Hiçbir şey hatırlamıyor,

adını bile bilmiyor. Karakola götürecektim evini bulsunlar diye. İyi, sen götürürsün artık evine öyleyse, değil mi?”

“Tabii tabii,” diyor oğlan. Seni taksiden kaldırıma geri çekerken, “Beni tanıdın değil mi Rafet Amca?” diye soruyor, “Barış ben, Barış. Hani fırında çalışıyorum ya, sana ekmek veriyorum geldiğin zaman.”

Doğrusunu söylemen gerekirse tanıyamadın ama yine de başını sallıyorsun hatırlamış gibi. Çocuk iyi birine benziyor. Giriyor koluna, adımlarını senin kısa adımlarına uydurarak götürüyor seni evini yeniden bulacağın yere. Bir sokağa giriyorsunuz, oradan başka birine sapıyorsunuz. Artık neredeyse adım atamayacak haldesin. Neyse ki bitiyor yol. Yeşile boyalı, pencereleri beyaz, eski binanın önünde duruyor oğlan.

“İşte Rafet Amca bak, hatırladın mı? Hayat Apartmanı.”

Belli belirsiz birkaç görüntü canlanıyor zihninde.

“Anahtarın var mı?”

Şimdi ceketini yeni bir korkuyla yokluyorsun. Hah, evet, sağ cebinde var anahtar. Apartmanın giriş katında, sağdaki daireymiş seninki, çocuk açıyor kapıyı. Önde o, arkasında sen giriyorsunuz içeri. Şimdi biraz daha tanıdık görüntüler. Çocuk seni yatırıyor salondaki kanepeye.

“Gideyim anneme söyleyeyim de Leyla Teyze’yi arasın, senin kızın.”

Çok yorgunsun. Kanepeye yatar yatmaz vücudun gevşiyor. Çocuk çıkmadan sesleniyorsun: “Evladım, bir bardak su ver sana zahmet.”

Demek bir de kızın var. Adı Leyla’ymış. “Güzel isim” diye geçiriyorsun içinden. Sen mi koydun acaba? “Neyse, gelsin de tanışalım...”